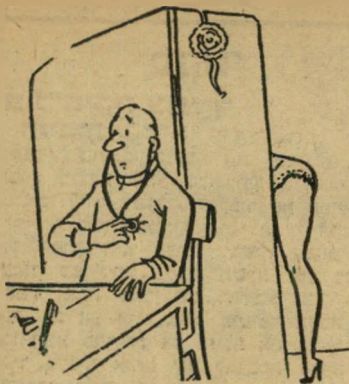

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר לעמוד זה יזכה מדי שבוע בשבוע בפרס של עשר לירות. הזוכה בפרס השבוע הוא הקורא צבי שרון מתל אביב.

השמן והרוח אגדה בולגרית עממית מספרת על שני חברים. האחד היה רוזה ואורן אורן. עד העננים הגיע. חברו היה נמוך מאוד — אולי מטר ורבע — אבל הוא היה רחב מאוד. כל כך רחב, שכשהיו מעמידים אותו על הצד, היה יותר גבוה מחברו.

שמעון ישראלי, תל אביב

טעות לעולם צודקת

ואלסים על שריאהבה. (מעריב) מרדכי דן, תל אביב ההחלטה נתקבלה פה אחד ושתי נשיקות.

סטודנט בפקולטה לחלואה. (הארץ) נחמה זיו, טבריה זבל אורגני.

שחקי כדורעף על "פסל זיד". (חדשות ספורט) מרדכי דן, תל אביב הכדור עף לשחקים.

מספר הברקים בתערוכה. (מעריב) יורם ברנשטיין, תל אביב חזיו ורעם

שיחת טלפון

"אז דיברתי אתך, ולכסוף ראיתי שזה בלאגאן..."
 "מי בא לגן?"
 "זה, אמרתי, זה בלאגאן, שנתן מכות לילדים..."
 "אה, בעל הגן, אז תגיד כך! בעליהגן שנתן מכות? ומה קרה אחר כך?"
 "אחר כך אשתי באה לגן..."
 "מה? אשתך בלאגאן? זה אני כבר לא מבין! מה זאת אומרת אשתך בלאגאן?"
 "אמרתי שאשתי באה לגן ואמרה שזה בלאגאן..."
 "מי בא לגן?"
 "זה, אמרתי, זה בלאגאן, שנתן מכות..."
 וחזר חלילה.

משה זינגר, תל אביב

בפנים שורת השיר

תחרות על חרוז אחד

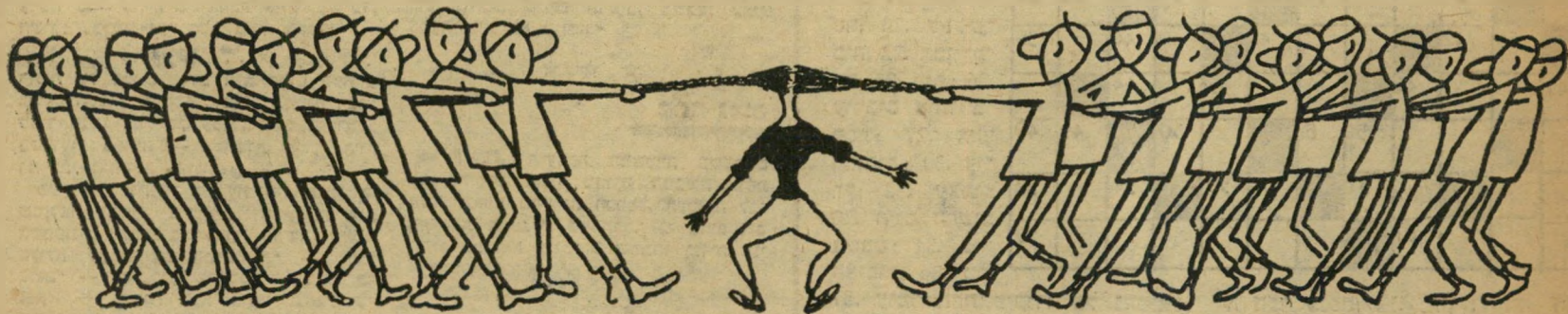
רופא לב ריפא את מיס רוזה.
 על ידי נותוזים ונרקוזות.
 כשביקש את ידה
 היא אמרה: "לא תודה."

ומה היה אחר כך? האם התנחם הי מסכן ומצא פציינטית אחרת? והיא, מה קרה לה: חזרה בדעתה או יצאה ממנה — או שני הדברים כאחד? האפשרויות כמעט בלתי מוגבלות. ארבע שורות אלה, מתוך המשיך שנשלח עלי ידי קורא יורם ברנשטיין מתל אביב, מזמר נות אתכם להוסיף את השורה החמישית, החסרה. מבין התשובות שיתקבלו תוך השבועיים הקרובים ייבחרו השתיים המוצלחות ביותר, אשר יזכו את מחבריהן בפרס המושל "כל אחד."

עגלה וסוסה

פעם תפס שמוליק טרמפ בעגלה של מוסקוביץ הזקן, מן הכרם הישן עד למרכז המושבה. מוסקוביץ הזקן השתמש בשוט שלו פול גאז והדהיר את הפוסים כמו שדים. "רחילק אדון מוסקוביץ", התחנן שמוליק, "יותר בזהירות".
 "אני כבר 18 שנה עגלון", השיב הזקן קצרות.
 שמוליק שתק והמשיך לקפץ על תחתית העץ של העגלה. עוד פעם-פעמיים ביקש ממוסקוביץ הזקן שיאט, אבל התשובה שלו היתה: "אני כבר 18 שנה עגלון."
 בסוף הואדי, איפה שדרך העפר חוצה את הכביש, הגיעה העגלה לסיכוב חד. הפוסים התקרבו אליו בדהרה — והעגלה התהפכה. "לכל השדים והרוחות!" צעק מוסקוביץ הזקן, "אני כבר 18 שנה עגלון — וכל פעם אני מתהפך בסיכוב הזה!"

צבי שרון, תל אביב

הערות שוליים

הסורים ניסו לאלץ את המלך חוסיין לנחות, בעת שטס במסוסי מעל שטחם...

...מה חדש בזה? הרי הם מזמן משתדלים להפיל אותו.

★ ★ ★

פרשת מעצרו של חבר מפ"ם אינה אלא עניין משפחתי...

...אהרן כהן נעצר, וחיים כהן החליט על גורלו.

★ ★ ★

הנהלת הטכניון מתעקשת על דרישתה להעלות את שכר הלימוד...

...זהו צער אשר שכרו יצא בהפסד.

★ ★ ★

הועלו מחירי הסיגריות...

...מפ שפתיים לאוצר המדינה.

מאגדות הפרופסור פלסנר

הפרופ' והחמור

כאשר היה עדיין פרופסור פלסנר מורה בבית הספר הריאלי, אירע מקרה ובשעת אחד השעורים פרצו התלמידים בצחוק, כשבקע לחלל הכתה קול חמור נוער. הפרופסור הנכבד הלם באגרופו על השולחן. התרומם מכסאו ושאל בועקה: "הייתי רוצה לדעת למי אתם מקשיבים — לחמור שבחוץ או לזה שבפנים!"

★ ★ ★

הפרופ' והרועה

הפרופסור הנודע למדעים שמיים איננו פגז בערבית המדוברת על ימינו. באחד מטיולי כתתו אבדו התלמידים את דרכם ותנו שעה ארוכה, עד שפגשו רועה ערבי. משראה הפרופסור את הרועה, השקיף על תלמידיו במבט של נפוליאון לפני קרב הפיראמידות, ובחיוך של נצחון ניגש לערבי.

התלמידים לא הצליחו לקלום את השאלה, אך שמעו בבירור את תשובת הערבי, שענה בהבעת צער עמוקה: "סליחה, יא סיד, אני מבין אנגלית."

ק. סט. ירושלים